

TAVASZI LÁNY

Légies, törekeny. Javíthatatlan álmodozó. Tehetséges művész. Az ő fotójával indul a Photoshop. Külföldi kiállításokra viszik a képeit. Izgalmas, új feladatra nehezen mond nemet. Beszélgetésünk előtt egy Afrika melletti gyarmaton járt, másnap pedig fotózása van, Péterfy Borival dolgozik. **Borsi Flóra** szentelenül fiatal és elfoglalt.

Szöveg - **Gösi Lilla** / Kép - **Borsi Flóra**

♦ – **Tényleg ennyire sűrű az életed?**
– Éjjel-nappal e-mailek, interjúk, képek, megbízások – az utóbbi időben túl sok munka összejött. Ezért utaztam el apukámmal egy rövid nyaralásra, muszáj volt lazítanom. Szeretek apával utazni, először Amerikában is vele jártam két éve, egy kiállításomra mentünk Detroitba, ami egyébként a szívem csücske lett. Tavaly visszatértem.

– **Mi fogott meg Detroitban?**

– Már amikor kiléptem az utcára a repülőtérrel, azt hittem, a Marson vagyok. Más autók, más illatok, más emberek. A lehetőségek városa. Londonban és New Yorkban is jól éreztem magam, de Detroitban hosszabb távon el tudnám képzelni az életem, jó barátokra tettem szert. Tartottam kint egy előadást az egyetemen, és teljesen máshogy fogadtak, mint itthon, rögtön kaptam pozitív visszajelzéseket.

– **Bemutatott a BBC, a Daily Mail, a képeidet kiállították Isztambulban, Torontóban, Párizsban. Külföldön többen ismernek, mint itthon?**

– Amikor 2012-ben létrehoztam a Facebook-oldalamat, a magyarok figyeltek föl rám, de utána főleg külföldi blogok vették át a műveimet. Sokan kérdezik, miért nem megyek ki, könnyebben érvényesülnék. Egy darabig fontolgattam, de mókuserék, felőrölné az idegeimet. Amikor bekerültem az Adobe 25 under 25 program kiválasztott művészei közé, részt vettem Los Angelesben egy konferencián. Ott jöttem rá, hogy itthon mindenem megvan, ha ki tudom zárni a kritikus, utálkozó hangokat. Hazatérve meg tudtam teremteni a védőbuborékomat, ahova semmi negatív nem jöhet be.

– **Munkaeszközeid: fényképezőgép, számítógép, internet, képszerkesztő program. Autodidakta módon lettél vizuális művész, számítógépes grafikus, fotós. Mi inspirál?**

– Sétálok, szemlélem a világot, szívom magamba az információkat, emlékeket gyűjtök. Külföldön súlyos tízezreket áldozok újságra, sok Vogue magazinom van, és odafigyelek egyre több színvonalas hazai kiadványra is. Érdekelnek más fotósok, például Annie Leibovitz, de csak a technikai megoldások miatt. Azzal fejlesztem a tudásomat, hogy ellesem a részleteket, hogy oldják meg a világítást, a sminket, a retust.

– **Magadat fotózod, majd a képet szerkeszted, meseszerűvé teszed, sorozataidon ott a női test. Mi alapján választasz témát?**

– Adott egy sztori, mondjuk egy rossz párkapcsolat. A problémát képen adom át. Ez gyógyít, ráadásul, ha megmutatom a világnak, abból más is levonhatja a tanulságot a saját életére.

– **Cindy Sherman amerikai fotográfus szintén gyakran fotózza önmagát. Szoktak hozzá hasonlítani?**

– Persze, pedig sokáig nem is hallottam róla, hogy ő is hasonló formanyelven akarja kifejezni az identitását. De a képei nekem elég öncélúnak tűnnek. Én szeretnék a műveimmel közérdekű kérdésekben is állást foglalni, szívügyem például a környezetvédelem. A testem eszköz, egy ember vagyok, aki bárki lehetne, és magamból hozom létre a szürreális álmot. Nem akarok másolni, se azt, hogy engem másoljanak. A fotográfiában már szinte mindent megcsináltak. Azért választottam a Photoshopot, mert ebben még több lehetőség rejlik.

– **Hogyan lesz az ötletből alkotás?**

– Több téma felkelti az érdeklődésemet, most is van két-három, megvalósításra váró ötletem. Lerajzolom. Vázlatot készítek. Ekkor már tudom a szöveget, az arányokat, hogy mit kell majd utólag szerkeszteni. Egy háttér előtt csinállok magamról körülbelül húsz képet. Utána jön a Photoshoppal szöszölés. Néha csak picit dolgozok hozzá, a színeket variálom, máskor régi fotókkal dolgozom.

– **Álmodozó kislány voltál?**

– Abszolút. A családban gyakran elhangzik egy történet rólam és a kertünkben álló almafáról. Órákig tudtam ülni az ágain, bámméskodtam a világra, gondolkodtam. Ilyenkor se a barátok, se a sulis nem érdekelt, pedig jó tanuló voltam. Korán kezdtem kézműveskedni. Hétéves lehettem, amikor a tanáraink mondták, szívesen eljőnek majd az első kiállításomra.

– **Az általános iskola után merre indultál?**

– A budapesti Szent László Gimnáziumba jártam rajztagozatra. Jól ment a rajz, a tanárainkkal viszont viharos volt a kapcsolatom, nem értem bele az elképzeléseikbe. Nehezen viseltem, ha korlátoztak. Tizedikben találtam ki, hogy a MOME-ra jelentkezem. Másodjára felvettek, de itt is azt tapasztaltam, nem illek a rendszerbe.

– **Mit tanácsolnál az útkeréket kereső fiataloknak?**

– Ha valakinek nem erős, nem kifejtett a személyisége, beleszűrőzhatják egy adott tematikába, sémába. Ezzel az ember egyedi oldala elveszik. Szerintem, ha valakinek van egy álma, menjen olyan képzésre, ahol a technikai követelményeket elsajátíthatja.

– **Huszonkét évesen olyan hírneved van, amilyenről sokan álmodoznak. Hogyan lett a fotód 2014-ben az Adobe Photoshop nyitóképe?**

– A Photoshop vezetői felfigyeltek arra a sorozatomra, ami-ben megkérdőjeleztem egy hiperrealista festmény különbözőségét egy piktoralista fotótól. Megengedtem, hogy használják, titoktartási szerződést is aláírtam, bár akkor még nem tudtam, pontosan mire. Két hét múlva elárulták, a nyitóképhez választottak alkotót. Én lettem az. Az Astoria aluljárójában sírtam örömben, amikor olvastam az üzenetet. Alig tudtam felfogni, hogy a program – amit tizenkét éves korom óta használok – az én képemmel fog indulni. A Castle filmsorozatnál is „csak úgy” megkerestek a csatorna képviselői, hogy használni akarják egy képet. Beleegyeztem, hogy az ügynök irodájának falát díszítse. Nem én akartam görcsösen ezeket a lehetőségeket, hanem megtaláltak. Línzben jártam egy díjátadón, ahol egy vadidegen fiú megkérdezte, mi az álmodom. Rávágtam, szeretnék Amerikában tanítani. Másnap kaptam egy e-mailt, hogy a korábban Detroitban tartott előadásom tetszett az egyetem dékánjának, és meghív digitálisfotózás-tanárnak. Visszatérek Amerikába, legközelebb jövőre lesz ott kiállításom. A tavaszt mindenki várja, én pedig remélem, hogy Detroitnak – bizonyos értelemben – magam is a tavasz frissességét vihetem el. ♦